

JAUNAIS CELS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIENA,
27. AUGUSTS,
1988. g.
№ 35 (70)

Cena 2 kap.

Pārskati un vēlēšanas arodbiedrībās

ARODGRUPAS:

administratīvais un pārvaldes personāls —
galdnieku darbnīcas personāls —
autotransporta vadītāji —
I ražošanas iecirkņa mehanizatori —
II ražošanas iecirkņa mehanizatori —
lielfermas «Auzupeši» lopkopēji —
lielfermas «Progress» lopkopēji —
mehānisko darbnīcu kolektīvs —
pirmā ražošanas iecirkņa I sektors —
II sektors —
III sektors —
otrā ražošanas iecirkņa I sektors —
II sektors —
III sektors —

1. oktobris,
5. oktobris,
6. oktobris,
10. oktobris,
9. oktobris,
12. oktobris,
13. oktobris,
14. oktobris,
15. oktobris,
16. oktobris,
19. oktobris,
20. oktobris,
21. oktobris,
28. oktobris,

CEHU UN RAŽOŠANAS IECIRKŅU KOMITEJAS:

lopkopības darbinieku —
I ražošanas iecirkņa —
II ražošanas iecirkņa —
linu fabrikas —
cietes rūpnīcas —
siera rūpnīcas —
celtnieku —

18. oktobris,
19. oktobris,
20. oktobris,
8. septembris,
30. septembris,
30. septembris,
18. septembris.

No jauna ievēlētajiem arodbiedrības aktīvistiem pie darba jāķeras drošāk, lai neviens jautājums — ne ražošanā, nedz sadzīvē — netiktu izlemts bez viņu līdzdalības. Šim nolūkam vajag spert attiecīgus organizatoriskus soļus. Turpmāk darbu vajag nostādīt tā, lai brigādes vai cita kolektīva padomē notiektu būtu ievēlēti arodbiedrības aktīvistu.

Visiem mums jārisina viens un tas pats uzdevums, kura būtība — darba ražīguma paaugstināšana. Gribētos, lai arodbiedrības aktīvi palīdzētu risināt arī darba aizsardzības jautājumus, jo pēdējos gados mums nācies saskarties ar traumātisku ražošanu, agrofimā ir salīdzinoši liels slimojošo procentis.

Jo enerģiskāk arodbiedrības aktīvistu iesaistīsies procesos, kas saistīti ar kolektīvās pārvaldes formu ieviešanu, ar saimnieciskajiem un sabiedriskajiem darbiem, jo sekmīgāk noritēs jauno saimniecības metožu īstenošana un attīstība.

Tatjana GROMOVA,
agrofimā «Krasnij Oktjabrj» arodbiedrības komitejas priekšsēdētāja.

● JAUNAIS DARBA CĒLIENS LINU FABRIKĀ

Grūts, bet daudzsološs...

PANORAMA

NĀK KARTUPEĻU JAUNĀ RAŽA

Šogad, tāpat kā pērn, zemkopji ar bazām raugās uz kartupeļu laukiem. Nelabvēlīgie laika apstākļi bijuši par iemeslu tam, ka bumbuli visur padevušies pietiekami lieli un ne visur tie ir veseli. Lai maksimāli samazinātu zudumus, agrāk jānodrošina vairāk uzmanības būs jāpievērš pastiprinātai gādībai par to, lai iespējami labāk uzglabātu.

Agrofimā saimniecība, arī citas jau uzsākušas agrāro kartupeļu novākšanu, bumbuļus pēc attiecīgas sašķirošanas ved uz cietes rūpnīcu. Tā jaunās ražas uzņemšanai, jaunajam izejvielu sagādes cēlienam sagatavota, kolektīvs parūpējies, lai masveida dienās, palielinot slodzi, varētu ātrāk apkalpot saimniecību pārstāvjus, kuri ieradīsies ar kravām.

Juris KAUSA

KĀRTĪBAI JĀBŪT

Kā bija nolemts iepriekš, pēc noteikta laika atkārtoti izskatīts stāvoklis materiālo vērtību saglabāšanā agrofimā pārstrādes uzņēmumos, pārbaudes rezultāti apspriesti firmas vadītāju un galveno speciālistu apspriedē.

Atzīts, ka siera rūpnīcā un linu fabrikā trūkumi, kas bija atklāti iepriekšējās pārbaudēs, novērsti, kontroles un caurlaižu punktu personāls apzinīgi pilda pienākumus.

Toties cietes rūpnīcā joprojām šāda punkta dežuranti neliekas ne zinīs, kas iebruc un izbrauc no teritorijas, līdz galam nav iekārtota stāvvietā pie vārtiem, uzlikta nepieciešamās ceļa zīmes, vārti ir vaļā. Apspriedē nolemts neatliekami šeit pabeigt laukuma izbūvi, to asfaltējot, ierīkojot mehānizēti atveramus vārtus. Ar šī un citu uzņēmumu kontroles un caurlaižu punktu dežurantiem atkārtoti veikt pārrunas par darba noteikumu un instrukciju stingru ieviešanu.

Apspriedē arī citi kārtējie un perspektīvie jautājumi.

Grūtos apstākļos savus darba uzdevumus risina rajona linkopēji. Vienai beznokrišņu dienai seko vairākas lietainas. Efektīvi izmantojot tehniku, daudziem linkopības posmiem izdevies noplūkt prāvas platības, taču ar salmiņu žāvēšanu un sagatavošanu piegādei tik raiti neiet. Nelīdz brīžiem ne pašu cenšanās, ne talcinieku atbalsts — visus nodomus izjauc laika kaprīze. Bet arī šajos smagajos apstākļos savus uzdevumus linu produkcijas piegādē fabrikā izpildījuši Kirova un M. Gorkija kolhozi. Darbu turpina, jo raža ir ievērojami lielāka.

Klasiķi stāsta, ka visi ceļi vedot uz Romu. Ja pabraukā pa rajona ceļiem, tad pilnīgi droši var apgalvot, ka tie ved uz linu fabriku — bagātīgi iezīmēti nokrišņiem salmiņu kūlīšiem. Droši var salāst vairākas kravas. Ja kādai saimniecībai līdz plānu izpildei pietrūkst pāris triju tonnu, tad lai zina, kur meklēt. Bet varbūt tos kārtīgāk pārvadāt?

Saulainās dienās darbs linu fabrikā sākas gandrīz ar saules lēktu un turpinās līdz miļkrēslim. Par to neviens nav apbēdināts — jāizmanto katra izdevība. Saimniecībām — lai ātrāk realizētu savu ražu, fabrikai — ātrāk tiktu galā ar izejvielu sagādes uzdevumiem.

Daudz salmiņu uz rūpnīcu aizvedušas saimniecības, kopā pieņemts ap trim ar pusi tūkstošiem tonnu. Atgādināsim, ka vajadzība sastāda 4077 tonnas. Uz laukiem produkcijas vēl netrūkst — tā prasmīgi jāaizgādā uz pārstrādi.

● 27. AUGUSTS — PADOMJU KINO DIENA

Cik reizes man nācies apmeklēt kino Riebiņu centrā, tik esmu atcerējiesies populāro izteicienu: «Precizitāte ir karuļi pieklājība.» Jo seansi te vienmēr sākas tieši ar šādu paredzētajā laikā, lai apmeklētājiem aiztaupās nepatīkamas gaidīšanas stress (kauf arī mēs pie tā citur esam pieraduši). Bet «karaliene», kam šī precizitātes pieklājība pa spēkam, ir ciema laudim

sen pazīstamā kinomehāniķe Valentīna Indāne.

Jā, sen pazīstama, jo šovasar apritēja jau divdesmit gadu, kopš viņa godprātīgi min iesāktā darba taktu. Turklāt visu laiku Preiļu rajona kinodirekcijas paspārnē un pēdējos desmit — tieši Riebiņu ciemā.

Kinomehāniķim tā nav slikta vieta, kaut arī plāns šeit ir ceturtais lielākais rajonā — tūlī pēc Preiļu un Līvānu kinoteātriem un Aglonas ciemā. Gadā Valentīnai Indānei par kinoseansos pārdotajām biļetēm

pēc plāna jāņem 3600 rubļu. Tā kā vietējo padomju budžetā kinodirekcijai jāieskaita 10 procenti no ieņēmumiem, tad iznāk, ka gada laikā Valentīna arī rajonam nopelna vismaz 360 rubļu.

Bet sev? Astoņdesmit pieci rubļi ik mēnesi un, ja plāns izpildīts — bet tas parasti ir izpildīts un pārsniegts —, arī 15 procentu vai lielāku prēmiju. Nu, vai mūsdienās daudz atradīsies uz-

Uzticība
aicinājumam

Preiļiem — 60 gadi

Stāsta pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs Mihails Agurjanovs

Preiļi kā apdzīvota vieta pirmo reizi hronikās pieminēti sen — 1348. gadā. Taču tie bija klusa apmetne tradicionālajā ceļu krustā, kādas senajā Latgalē nav retums. Pama-

zām izveidojās par miestu, arī būfiba ne ar ko neizcēlušos starp citiem līdzīgiem — baznīca, krogs, fīrgotāju bodeļu rinda, daži desmiti koka māju ap krustojumu. Tas viss kā piedeva vietējā muižnieka staltajiem apartamentiem, parkam.

Mierīgi un neseldzīgi tie pāri aizsteldzas gadu simteņi. Pirms septiņdesmit gadiem, atstājoties tirdznieciskajiem un kultūras sakariem, pateicoties savam izdevīgajam ģeogrāfiskajam stāvoklim, miests ir kā atmodās, tā dzīves ritms kļuva straujāks. Un 1928. gadā Preiļi saņēma pilsētas statusu. Taču arī dzīve mazpilsētā ne ar kādu īpašu ritmu neizcēlās, pacēlums sākās tikai pēc kara, pēc tam, kad tika likvidēti vairāki nelieli rajoni, izveidojās Preiļu rajons. Tas bija pirms vairāk nekā trim gadu desmitiem. Šis bija laiks, kad tika būvēti lielāki uzņēmumi, straujāk attīstījās dzīvokļu celtniecība, iezīmējās jauni apbūves rajoni pie Košukova un Leņina ielām, Rēzeknes ielā un pie siera rūpnīcas, sarosījās individuālie būvētāji.

Viens no lielākajiem un modernākajiem masīviem ir Rēzeknes ielā. Līdz tā apbūves pabeigšanai te vēl jauzcel četras mājas, tad dzīvos ap diviem tūkstošiem cilvēku. Te būs arī bērnu dārzs, perspektīvā paredzēta skolas būve vietā, kur pašlaik vēl atrodas degvielu uzpildes stacija, sāksim celt stadionu, rekonstruēt bērnu laukumu iepriekšējās sadzīves pakalpojumu namam.

Pamazām izzūd klajumi pilsētas centrā, tas kļūst modernāks. Attiecīgi jāmodernizē arī laukumi, skvēri, apstādījumi. Kapitāli pārbūvējam pilsētas vizītkarsti centrālo laukumu — Pionieru, labiekārtojām trolejbusu Komjaunāmes ielā u. c. Savā sešdesmitajā gadā mūsu pilsēta kļūst jaunāka, patīkamāka.

Par godu šiem svētkiem tika sarīkots konkurss «Vai pazīsti savu pilsētu», kura rezultātus tagad apkopo, rī konkurss «Vai mīli savu pilsētu», kura mērķis sakopt ielas, zaļo rotu, mājas. Lai mēs savu kopīgo mājojumu padarītu skaistāku, mājīgāku, firāku — rīkojam lelu svētkus — šogad tos svīnē-

ja Rēzeknes ielā. Rīkojam kultūras masu pasākumus, cenšoties, lai tie vairāk skartu arī ielas. Piemēram, rajona Dziesmu svētku, folkloras festivāla «Baltica — 88» ieskaņu koncerta dienā dalībnieki atsevišķus programmas numurus sniedza arī Košukova, Rēzeknes, Celtnieku ielās, siera rūpnīcas mikro-rajonā.

Visu šo pasākumu mērķis — pievērst pilsēnieku uzmanību tam, lai viņi sāktu pa īstam apzināt sevi par pilsētas saimniekiem. Tagad darba kārtībā ir Daugavpils ielas svētki, sevišķu akcentu liekam uz siera rūpnīcas masīvu. Dzīvā vietā — pie veikala «Kooperators» — esam uzstādījuši stelleru ar gadu skaitli «60». Tiek darīts arī daudz cita, lai jubilejas gadā gan izpildkomiteja ar saviem līdzekļiem un spēkiem, gan iedzīvotāji padarītu iespējami vairāk mūsu māju izdzīvošanu. Decembra beigās, kad svīnēsim PSRS izveidošanās jubileju, sanāksim kopā uz svīnīgu brīdi, lai atzīmētu arī Preiļu jubileju, apkoposim visus gatavotās rezultātus.

Nobeigums nākamajā numurā

Kāpēc viņi neatnāca?

«Gaidām aktīvu līdzdalību» — ar šādu virsrakstu mūsu laikraksta 32. [67.] numurā bija ievietota informācija par to, ka 9. augustā pulksten 18 — tāpat pēc oficiālās darba dienas — notiks Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes kārtējā sesija, uz kuru tiek aicināti visi ieinteresētie ciema iedzīvotāji. Bet ieinteresēto varēja būt daudz, jo sesijas galvenais darba kārtības jautājums — par stāvokli komunālo un sadzīves pakalpojumu sniegšanā iedzīvotājiem un pasākumiem tās uzlabošanā — taču bija domāts visu ciema ļaužu dzīves ērtību vairošanai. Arī šāda apspriešanas forma, kad paši vēlētieji var ne tikai pēc tam uzziņāt par pieņemto lēmumu, bet paši aktīvi līdzdomāt un līdzrunāt, izteikt iebildes, dot savus ierosinājumus, apspriest un papildināt lēmuma projektu, bija jauna demokratizācijas vēsma un tāpēc prasījies prasījies būt īstu pārkaršotāšanās piekritēju atbalstāma.

Diemžēl uz sesiju nebija ieraudusies pat gluži visi deputāti, par iedzīvotājiem nemaz nerunājot, un vienīgais priekšlikums «no zāles» bija: «Pārtraukt debates», kaut gan tās lāgā nebija pat sākušās, jo nebija jau gribētāju runāt.

Kāpēc tā? Vai ciema komunālo un sadzīves pakalpojumu sfērā viss rīt tā, ka nav ne ko pielikt ne atņemt? Kā izrietēja no ciema izpildkomitejas priekšsēdētājas Ainas Tumašovas ziņojuma sesijā un kā ciema ļaudis redz savā ikdienā, tik spoži jau viss nebūt nav. Ciema centrā gluži pēc nabagmājānas izskatās stacionārais sadzīves pakalpojumu kombināta pieņemšanas punkts. Iedzīvotājiem ir pretenzijas arī par pakalpojumu izpildes termiņiem [piemēram, sadzīves tehnikas remontā] un kvalitāti [piemēram,

televizoru remonts]. Mūsu punkts nepietiekami apmierina pieprasījumu pēc mēbelēm, trikotāžas izstrādājumiem. Ilgi gaidīts, bet nesagaidīts viesis ciemā ir audumu piegriezējs. Skaitās, ka pirmajā pusgadā sadzīves pakalpojumu plāns izpildīts par 107,2 procentiem. Bet, ja šo daudzsoļo skaitli salīdzina ar iedzīvotāju skaitu, tad iznāk, ka katram cilvēkam sniegti pakalpojumi tikai par 1,77 rubļiem jeb 29,5 kapeikām mēnesī, kas, protams, nepavisam neatbilst vajadzībai.

Vēl viena lauku darba cilvēka laika taupīšanas rezerve būtu ritmiskā sagādes kantora pieņemšanas punkta darbs. Ilgu laiku Riebiņu ciemā tas bijis sasāpējis jautājums. Interesentus nu var iepriecināt ar ziņu, ka pašlaik jau top tehniskā dokumentācija sagādes kantora jauna pieņemšanas punkta celtniecībai ciemā. Bet, kamēr uzceļas, tas ir, līdz nākamā rudens sezonai, iedzīvotājiem tiek dotas ierobežotas iespējas realizēt savas dārza un lauka ražas pārpalikumus ciema veikalā «Riebiņi». Patērētāju biedrība uzlikusi veikalam visai pieticīgu plānu — 100 rubļus mēnesī. Protams, veikalam atļauts iepirkt un pārdot arī vairāk produkcijas, taču tas saistīts ar zināmu risku, jo nav jau tādas īstas pieredzes, kāda iepirkta lauksaimniecības prece un cik lielos daudzumos būs «ejoša» lauku veikalā. Riebiņu centrā, kur kopmītnēs vasarā un rudenī dzīvo daudz pagaidu strādnieku, kam nav savas palīgsaimniecības, jādodomā, pieprasījumu sortiments varētu būt krietni plašāks nekā citā, mazāk dzīvā vietā. Bet piedāvājuma sortiments diemžēl vēl ir ļoti ierobežots.

Kas attiecas uz veikalu apgādi ar visām pirmās nepieciešamības precēm, tad ciema izpildkomitejas

priekšsēdētājam ziņojumā nācās aprobežoties ar cerību, ka jaunā tirdzniecības centra uzcelšana uzlabos situāciju. Zināms atspaidis ikdienas azaida dažādošanā ciema ļaudīm gan ir agrofirmas veikals, taču arī tas pilnīgi nespej apmierināt kolhozieku vēlmēs.

Būtiski svarīgs piemērs zemes īpašniekiem ir tās apstrādes un kopšanas jautājums. Ka šis kolhoza ļaužu problēmas pagaidām vēl nav atradušas optimālu risinājumu, bija spiesta atzīt gan ziņotāja, gan Torogu vēlēšanu apgabala deputāts — agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» plānu un ekonomiskās nodaljas priekšnieks Anatolijs Sabanskis. Abi runātāji bija vienprātīgi, ka vajadzētu nodibināt kolhoza kaut nelielu speciālu brigādi, kas sniedz iedzīvotājiem pakalpojumus ar tehniku attiecīgu sezonas darbu laikā. Tas būtu ērti vispirms jau individuālo dārzu kopējiem, īpaši tiem, kuriem nav labu draugu un paziņu traktoristu vidū un kuri tāpēc bieži vien nokļūst «likteņa pabērnu» lomā. Savs labums būtu arī kolhozam, kas varētu precīzāk organizēt un plānot šos palīgdarbus tā, ka neprovocētu traktoristu disciplīnas pārkāpumus tieši pašos atbildīgākajos lauku darba periodos. Taču šis konstruktīvais, lietderīgais priekšlikums diemžēl ne guva nekādu atspoguļojumu sesijas lēmumā. Tātad acīmredzot paliks tikai prātīgas runāšanas līmenī!

Vienbalsīgi tika pieņemts šāds lēmums:

1. Izpildkomitejai veikt pasākumus, lai nodrošinātu SPK stacionārā pieņemšanas punkta precīzu darbu pakalpojumu sniegšanā iedzīvotājiem.

2. Pastāvīgajai plānu un budžeta, tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu komisijai [komisijas priekšsēdētājs N. Harlamovs]:

• kontrolēt, kā tiek ievēroti sadzīves tehnikas remonta termiņi;

• kontrolēt, lai veikali pietiekami apgādātu iedzīvotājus ar pirmās nepieciešamības precēm.

3. Lūgt agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» palīdzību:

• sastādot kapitālās celtniecības plānu, iekļaut tajā SPK stacionārā pieņemšanas punkta celtniecību 1989.—1990. gados;

• atrisināt jautājumu par komunikāciju dienesta izveidošanu.

Jā, līdz ar celtniecības izvēršanos un iedzīvotāju skaita pieaugumu ciematā vēl akūtāka kļūst kanalizācijas sistēmas un citu komunikāciju pastāvīga uzturēšana kārtībā. Arī šajā ziņā izpildkomitejai nākas uzklaut iedzīvotāju sūdzības. Celtnieki šo sava darba pusi nereti veic pavirši, bet kļūdas atklājas tikai mājas ekspluatācijas laikā. Komunikāciju dienesta nepieciešamību izjutis ne viens vien ciemata iedzīvotājs.

Tātad sesijā patiešām tika runāts par jautājumiem, kas ikdienā skar ikvienu Riebiņu ciema padomes vēlētajū. Tad kāpēc gan viņi neizmantoja iespēju piedalīties šo jautājumu apspriešanā! Kas tā bija — dziļi iesakņojusies pārliecība, ka ar viņu domām neviens nerēķināsies! Vai arī praksē nereti iegūta neiecība, ka vietējās varas lēmumi neko neizmainīs! Vai varbūt inerts apgādājamo noskaņojums — sak, jūs tur padomē lemiēit, domājiēit, gādājiēit par mums, bet mēs pēc tam tikai kritizēsīm un zēlosīmies, ka maz un slīkti esat darījuši!

Pat ja tikai uz vienu no šiem jautājumiem varētu būt apstiprinoša atbilde, arī tad būtu jāsecina, ka Riebiņu ciemā ar pārkaršotānos sociālajā sfērā viss vēl nebūt nav kārtībā.

Lilija LAUCE

IEVĒROT KONKRĒTO SITUĀCIJU

Ar kolhoza «Ilzene» valdes priekšsēdētāju Andri Apenīti saruna jau pašā sākumā ievirzījās interesantā gultnē. Pavisam nesen viņš bija atgriezies no Austrālijas, kur viņam bija iespēja iepazīties ar lauksaimniecības nozares attīstību šajā zemē.

— Pats pārliecinājos, ko nozīmē būt īstam saimniekam, — viņš stāstīja. — Austrālijā es, piemēram, tikos ar cilvēku, kas viens pats sekmīgi tiek galā ar fermu, kurā audzē 150 govīs: pats gatavo lopbarību, slauc, dzirdina un ēdina lopus.

Pie fermas ir 100 hektāri ganību, slaukšanas zāle. Tiek citi, visa tehnika, kas tiek izmantota fermā, nebūt neatbilst visaugstākajiem pasaules standartiem. Ļoti līdzīgi mūsējiem ir slaukšanas aparāti, saldējamās iekārtas piena atdzesēšanai.

Un vēl viens piemērs. Ģimene, kurā ir divi cilvēki, bez papildu darbspēka iesaistīšanas apstrādā fermu 120 hektāros hektāriem zemes. Platībā, tiek izmantota šādi: 300 hektāru sējumiem, bet pārējie ir ganības aitam. Tehnika, kas ir fermeru rīcībā, nebūt nav nekāda superklasgā. Traktors, piemēram, izskatās gluži kā mūsu MTZ markas īstais brālis. Līdzīgi ir arī ar pārējām lauksaimniecības mašīnām.

Tātad augstās darba efektivitātes avoti meklējami darbarokās. Saimnieka apziņā, kas liek cilvēkam ar sviedriem vaigā pūlēties no saules līdz saulei. Un ļoti pareizi tika runāts partijas XIX Vissavienības konferencē, ka, lai izaudzinātu īstu saimnieku, laukos plašāk ieviešamas kolektīvā darbuzņēmuma, īpaši nomas līguma formas. Sevišķi labi nomas darbuzņēmuma līgums atmaksājas atpalikušās saimniecībās.

Tomēr nedrīkst aizmirst arī to, ka aizraušanās ar lauksaimnieciskās ražošanas organizācijas jauno metodi nebūt ne visos gadījumos ir ekonomiski pietiekami pamatota. Mēs «Ilzenē», piemēram, balstāmies uz inter-

sīvo tehnoloģiju ieviešanu lauksaim-

PIENA CUKURĀ CEHA ŠODIENA

Šā gada pirmajā pusē siera rūpnīcas piena cukura ceħā iesākti mehanizācijas darbi produkcijas ražošanas tehnoloģiskās līnijas beigu posmā. Paveiktās deva iespēju ievērojami paaugstināt darba ražīgumu, nosacīti izbrīvēt vairākus strādniekus. Tehnikas ražīga izmantošana un strādnieku apzinīga attieksme pret darbu dod iespēju kolektīvam ievē-

rojami pārsniegt plāna uzdevumus — turpat par 14 tonnām mēnesī, ražot vidēji 99 tonnas piena cukura. Dienā tiek ietarēts maisos līdz 5 tonnām šī vērtīgā produkta. Ziemas mēnešos, kad rūpnīca saņem mazāk piena, mazāk tiek ražots arī piena kurks — 50 līdz 60 tonnas mēnesī.

Šeit nelielos daudzumos iegūst

arī sūkalas, ko izmanto maizes cepšanai, kondiforejā, lopbarības konservēšanā.

Pēc skaitliskā sastāva šī ceħa kolektīvs ir mazākais uzņēmumā — te strādā tikai sešpadsmit cilvēki. Toties veic lielu un atbildīgu darbu. Tas kļūst vēl ražīgāks, kad būs pabeigta mehanizācija gan masas padeves uz kalti iecirknī, gan arī

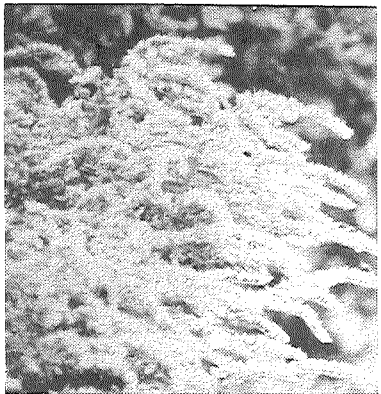
gala produkta fasēšanas un ietarēšanas iecirknī. Šie divi mezgli tehnoloģiskajā līnijā ir «šaurās vietas». Pašlaik otrajā stāvā pie atveres sēd noņūpējusi balta kā dzirnavnieks sieviete un ar veiklām roku kustībām, kas liecina par ilgu darbu, ievada masu kaltē. Lejā, kur no caurules uz pieņemšanas galdā iztek balta smalko miltu strau-mīte, atkal rosās cita sieviete: viņai jāpagūst ražoju-mu novadīt līdz papīra maisa atverei, raudzītīties, lai nebūtu vairāk par noteikto svaru. Pati un citi palīgi šos maisus krauj uz svāriem, lai precīzi zinātu, cik iekšā produkta. Tad maisi jāaizšūj un

PIENA CUKURĀ CEHA ŠODIENA

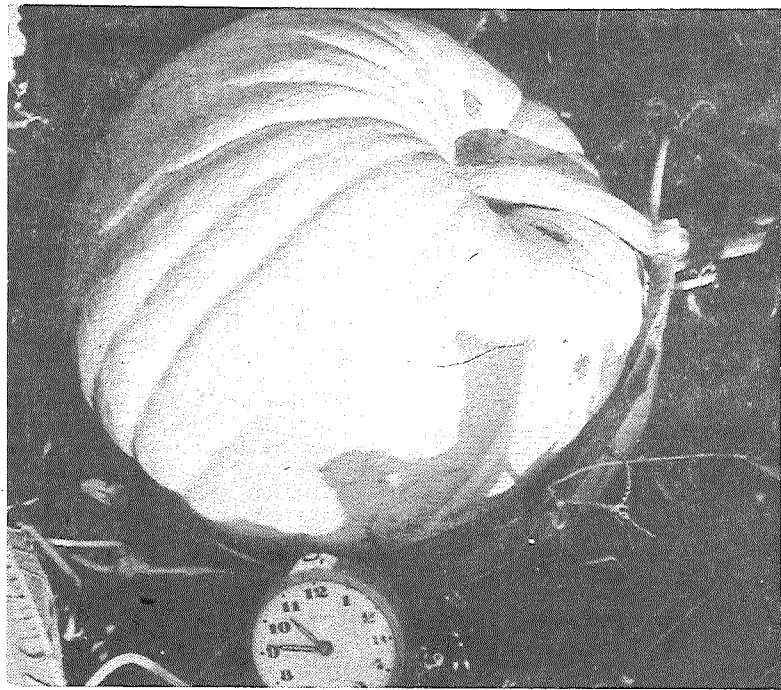
Ziedi mazdārziņā

Uz pushektāra zemes, ja laukos dzīvojošai un strādājošai ģimenei ir pilns dārzs, bet bieži vien arī uz ceturtāhektāra platības cilvēki iemācījušies darīt brīnumus. Katram gribas, lai pie mājas ir augļu dārzs, dekoratīvi koki, savs gabals jāatvēr kartupeļiem un strēmele miežiem, lai būtu graudi vistām, taču arī pēc visa tā pāri palikušajā pleķītī atrod vietu puķu dobes. Ir tādas mājas, kur pie sienām, gar pagalma celiņiem, saimniecības ēkām puķes no agra pavasara līdz vēlam rudenim. Plaši izplatīts atzinums, ka ziediem pie mājām ir ļoti liela jēga — izcila dekoratīvi arhitektoniska, higiēniski praktiska un audzināši estētiska. Kādreiz ne bez pamata sprieda: ja pie mājām daudz krāšņu ziedu, tad tur dzīvo jaunas, čaklas un skaistas līgas. Vasaras nogalē un rudens sākumā tiek rīkotas krāšņās ziedu izstādes, kur savu māku rāda izcili puķkopēji. Laikam gan citur nav tik daudz slavenu šo krāšņumu augu audzētāju, kā mūsu republikā — zinātnieki un praktiķi. / Nesauļe, A. Orehova, S. Ievina, V. Amatniece, K. Ruks un daudzi citi.

Liela ir astero dažādība, vairāk par 200 sugām krizantēmu, turpat 300 nelķu, ap 60 sugām flokšu, 40 peoniju, 130 zeltstlofņu, 18 dāliju. Visā pasaulē reģistrēts vairāk par 7000 gladiolu šķirņu. Visiem pazīstamo rožu ģintī ir 400 sugas. Uz vasaras un rudens robežas zied arī daudz citu krāšņu puķu.

Katram, pat vismazākajam ziedinājam, vajadzīgs vēltīt daudz darba, praktisko iemaņu, zināšanu, lai tas savā laikā priecētu sādītāju un katru, kas to redz krāšņi izplaukušu. To šobrīd ne katrs spēj atļauties, diemžēl, arī daudz jauno ģimeņu. Dzīvo skaistās mājās, lai arī tās nepieder pašiem, bet taču var audzēt savu koku, košumkrūmi, augļu koku, ogulāju, savu ziedu. Un cik tas ir bēdīgi, kad viens audzē un kopj puķes, bet cits tās pa nakti izrok un aiznes...

MILZENIS SAKŅU DOBĒ

So ķirbi savā piemājas dārziņā izaudzējuši mūsu laikraksta lasītāji no kolhoza «Dubna» Janīna un Pēteris Selgas, kuri dzīvo Kalvos. Arī citi dzeltenie ķirbji viņu dārziņā neko daudz neatpaliek, no katra ar zupu var pabarot visu sādzu un vēl paliks pāri. Kad viņi mūs palūdz nufotografēt savu caru, tradicionālā sērkokiņu ķirbiņa, ko tādos gadījumos liek līdzās saldzinājumam, izrādījās pārāk sīka. Cits lielāks priekšmets bija modinātājs, arī ne mazais, kurš tikšķēja uz galda. Pamēģinājam pacelt, bet ķirbis vienam pašam nebija atraujams no iesildītās vietas vagā.

Viņi audzē arī zaļos ķirbjus, tie tāpat nav slinkojuši pa vasaru, pārauguši spaiņu apjomus, taču līdzās dzeltenajam brālim ir tikai ceturtā daļa.

Uzticība aicinājumam

Nobeigums, sākums 1. lpp.

ticīgo profesijai, kas tik pieticīgi atalgota?

Bet Valentīnai tas bijis bērības sapņu piepildījums. Vēl tagad viņa atceras, kā pusaudzes gados kārojās pēc iespējas biežāk redzēt to lielo brīnumu, ko sauc par kino. Vaļa krāja populāro aktrīšu un aktieru attēlus, pazina viņus ne tikai pēc izskata, bet arī pēc vārdiem un lomām. Ak, kā bija apnikusi pastāvīgā 20 kapeiku prasīšana no mammas plānā naudas

maciņā! (Ja ģimenē ir septiņi bērni, tad viņi jau arī ir tā lielākā bagātība.) Tieši tolaik Vaļa izdomāja: pabeigšu Dravnieku skolu un mācīšos par kinomehāniķi, tad gan varēšu visas filmas noskatīties!

Nu viņa pati ik vakarus ir tā burve, kuras rokās vara likt dzīvot kino brīnumam. Kinozālē pārsvarā sēž tādi paši pusaudži un jaunieši kā viņa savas lielās aizraušanos gados. Es pajautāju Valentīnai, kas tagad ir viņas mīļākie aktieri, un uzzināju: Andrejs Mironovs un mūsu Lilita Ozoliņa. Bet mīļākā filma? Ak to tagad redzēts tik daudz, vai visas var prātā paturēt. No jau rādītajām augusta repertuāra filmām visvairāk savilņojusi «1953. gada aukstā vasara».

Bet par Rīgas kinostudijas darbiem viņa nav sajūsmā. Rudenī

un ziemā, kad Riebiņu ciema stadionā kinodemonstrēšanas punktu var sākt dēvēt lepnā vārdā par Rīgas Kino nama filiāli, apmēram reizi mēnesī ir Valentīnas sabiedriskais pienākums: demonstrēt jaunās filmas, ko rīdzinieki atsūtījuši Riebiņu publikai. Bet cik skopī šajās reizēs nākas izjust gandarījumu, ko parēfam iepazīst katrs kinomehāniķis: šodien esmu parādījis cilvēkiem īstu mākslas darbu!

Un tomēr viņi mēdz būt — šādi gandarījuma brīži, un tieši viņu dēļ Valentīna arī mīl savu profesiju. Tie nelauj noputēt ar pelēka pierāduma putekļiem viņas bērnu dienu spožajam sapnim — kino, nelauj nožēlot uzticību pienākumam.

Marīa AUSTRUMA

Attēlā: Valentīna Indāne pirmajos darba gados.

DIVI VIEDOKĻI

ROZĀLIJA KURME: «TIE TIK IR PUIKAS!»

—Nespēju noturēties sajūsmā, kad «Ventilators» parādīja šo jauko bildi. Tik maziņi, bet tik pārdoši! Visi plikām galvām, pats mazākais pie stūres tik raigainai un smagai mašīnai, kura var nikos nokratīt un tīlu aizvest, bet šis veikli izgrozās pa mazajiem celiņiem un pelķēm, un biedrus pavizina. No tāda dienās izaugs īsts braušis! Man tādi puikas, tiesa gan, jau krievi lielāki, patīk. Zēl, ka nevaru gaidīt, kad no šiem izaugs pārgalvi. Kā mūsu dienās trūkst tādu braušu! Esmu lasījusi grāmatās, kā gadsimta sākumā, kad motocikli un mašīnas vēl nebija izgudroti, braši puīši varēja auļot mezonīga zirga mugurā, nogāzīt gar zemi traku bulli! Kas no tagadējās jaunatnes izaug, kad līdz 14 gadiem tiem pat uz kārtīga velosipēda nelauj apsēties, bet mopežu drīkst saņemt dāvanā vēl pēc pāris gadiem, pie motocikla tiek tikai pēc vidusskolas beigšanas.

Mazi, bet jau gudri. Nedzenā vis motociklu, kamēr tēvs un māte mājās, tad jau konservatīvie veci nedzirdētu jauno dvēseļu kliedzienu pēc motora. Kamēr šie raujas pa darbu, tikmēr mocim klāt un aiziet, ka rūs vien un dūmi kūp nopaļaus. Drūmāk jau ir, kad pie katrām mājām lielie saviem lolojumiem nejaudā ierīkot motodromus ar polsterētām sienām, ka viņiem ātrumu kāre jānodzen uz ielām un ceļiem, kur braukā visi. Kā tad ārzemēs? Patti kinofilmā redzēju, ka kādam tēvadēlam pat no mājām nav jāizbrauc — ar mazu mašīnīti var drāzties pa istabām un gaitenēm. Vai, cik tur gāja jautrī! Agrāk laukos cēla lielas mājas un krāsni būvēja pašā vidū, lai puikas var skriet tām apkārt. Paskrien tagad 2x4 metrus lielā virtuvē ap gāzes plīti, kur pusi lietderīgās platības aizņem lodzīgais galds, mazdarbīgs ledusskapis un plauktiņš no engēm krītošām durvīm, kas nesen nopirkti vietējā veikalā...

BENEDIKTS KAULACIS:

«KAS ATBILDĒS?»

—Tā ir liela pārdošība, ja tēvs, aiziedams darbā, atstāj bez uzraudzības savu motociklu. Kas atbildēs, ja šie nepilngadīgie izdarīs avāriju? Vai tādām puīšiem pa spēkam novaldīt tik smagu motociklu, ar ko ne vienmēr var tikt galā spēcīgs pieaudzis vīrs? Katrā avīzē un plakātā ugunsdzēsēji brīdina: neatstājiet spīckas bērniem pieejamās vietās, nelaujiet ar tām blēņoties. Neatstājiet kurošās krāsni. Bet vai motocikls ir štruntīgāks par spīcku? Mazāk bīstams, ka to var atstāt rotaļām nepilngadīgiem puīšiem?

Esmu sašutis par pieaugušo vieglprātību. Tas viss taču ir brīsmīgā pretrunā ar Ceļu satiksmes noteikumiem. Saskaitiet, cik tur pārkāpumu: nedeg tuvās gaismas lukturis, nerāda pagriezienu, nevienam galvā nav aizsargķiveres, nav dokumentu, jo kur lai šiem pusaudžiem tie būtu. Iespējams, ka arī motocikls nav tehniskā kārtībā.

Lai mani kādu grib uzskata kaimiņi un paziņas, es gan savam dēlam nedodu rokās tādu spēllietīņu. Lai vēl aug, lai mās, kad prātis iegūt vadītāja tiesības, tad lai brauc. Un es jau viņam motociklu nedāvīnāšu dzimšanas dienā — lai strādā kolhozā, pats krāj naudu un nopērk. Redziet, cik mīļš un gādīgs tēvs esmu, cik laba vēl savam mantniekam. Bet ļaudis tomēr saka: Benediktam jau nav sirds, nav iezēlīnāms. Es savam mantniekam nodrošinu veselus kaulus, veselās miesas, lai tajās var iemānot vesels gars.

Man ir jautājuši: no kurienes rodas pārgalvīgie braucēji, kālab starp jauniešiem tik bieži ir avārijušie, pat ar ļoti smagām sekām? Lūk, kur atbilde: tēva nenosukāti var sēsties skautsā sēvēģtītai mašīnai.

ROZĀLIJAS KĀZAS

Tas bija otrajā dienā pēc tam, kad kļuva zināms: nez kādi ļaundari Preiļos vairākos mazdārziņos pa nakti izrakusi skaistākos kartupeļus un aiznesuši vai aizveduši. Vārdu sakot — nozaguši. Ne pa jokam nobijusies, arī Rozālija steigās uz savu apsaimniekojamo gabalu. Jau izlēmē manīja: dārziņš izkašts. Bet, pienākam tuvāk, redzēja — kartupeļi izrakti gan, bet stāv kaudzītē. Kaimiņiem bijuši lieli un tīri, bet viņas sen nemēģinot gabaliņā tādi vien mežabolīšu lielumā.

Noskuma tad Rozālija, noritināja turpat vagā gauzu asaru: vientuļas sievietes bagātība pat zagli nespēj iekārdināt. Un nolēma: darīs galu šai nīkšanai! Tūlīt pat stingriem soļiem aizgāja līdz avīžu kioskam, nopirka reklāmas pielikumu. Atvirzījies no lodziņa, lai nebraucētu citiem, tūlīt vēra

vaļā. Un liktenim labpatīkās, lai viņa pirmo ieraudzītu tieši to, ko vajaga. Tātad, mīlestība no pirmā acu uzmetiena.

Viņai, dzimušai pilsētniecei, ļoti iepatīkās, ka vīrs ir lauku mehānizators. Tur jau tos kūtsmēslus var dabūt, un tupenis neaugs vis par apsmieklu pupas lielumā.

Kāzas nosvineja kā nākas. Bija krāšņa mašīna ar gruzeniem uz motora pārvalka, vairāki desmiti citu vieglo brauca nopakal, pašās beigās — divi autobusi «LAZ». Saglabādama savu patstāvību, Rozālija palika pie sava Kurmes uzvārda. Tas taču tik dižciltīgi izklausījās, bet, lai neapvainotu vīru, pieņēma arī viņa uzvārdu — Love. Kopā tas skanēja vēl brīnīgāk: Rozālija Kurme-Love. Kā tas kufināja sirdi, kad nosauca dzimtsaraksta vadītāja. Todien viņa jau piecus pārus bija salaulājusi, visiem teikdama vienu un to pašu, tamdēļ nogurusi. Bet pat viņa tā kā atzīrga, izrunājot tik glāstošo, plūstošo: Rozālija Kurme — Love...

Pēc kāzām Rozālija iestājās vācu vaiodas kursos, jo bija dzirdējusi, ka modē nākusi divvalodība. Rosa — roze, lieb — mīļš, Kur — ārstēšanās, Meer — jūra, Love — lauva. Kopā saliekot, tas nozīmē: Roze, kurai jūra mīlestības un var vest pie prāta jebkuru lauvu.

PIEREDZE: ES — TEV, TU — MAN

KRAVA PA CEĻAM

Padomus, kas bieži redzami plakātos: «Vadītāj, pa ceļam paņem kravu», spoži likuši lietā rajona patērētāju biedrību savienības konditorejas ceha darbinieki — aizveduši atkritumus, ar to pašu mašīnu atceļā izvadā kulinārijas izstrādājumus.

Zinādams, ka suņam septiņi kilometri nav līkums, šoferis aizbrauca uz pilsētu, izstāvēja kilometru garu rindu, un kolhozā pa ceļam ievada divas normas degvīna.

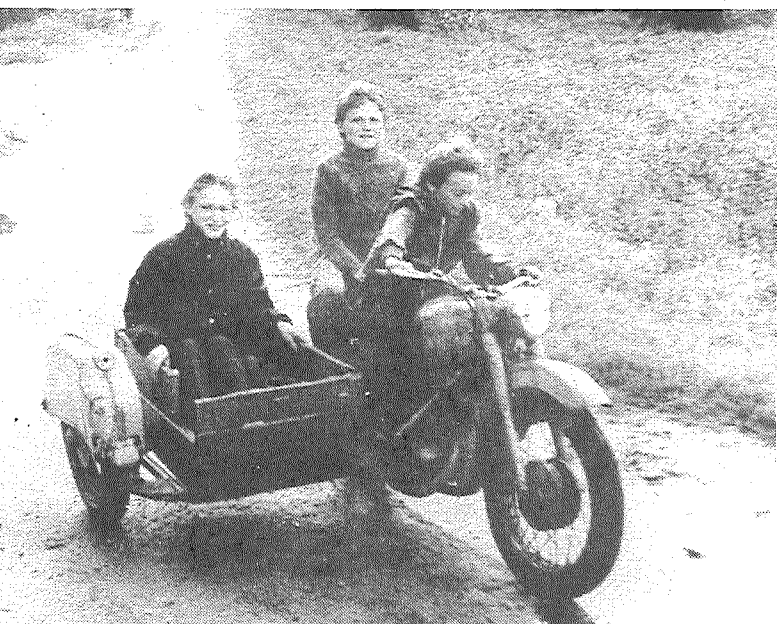
Tukšā viņš nebrauca, pa ceļam veda atmosfēras stabu, kura pamatne precīzi ievietojās kravas kastes gabarītos.

Redaktors A. RANCĀNS

LĪDZJŪTĪBA

Skumstam kopā ar darba biedru Pēteri Rožānu, uz mūžu šķīroties no TEVA, un izsakām dziļu līdzjūtību.

Agrofirma «Krasnij Oktjabrj» administrācija un sabiedriskās organizācijas

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodalu vadītājiem — 56732

Met. 1220 Pasūt. 5405

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.